

visku opačném, jest tudíž v rozporu se zákonem a slušelo je po této stránce zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 4601.

Administrativní řízení: Může-li úřad opravný prostředek podaný nevykázaným zmocněncem odmítnouti? — Věta jako při Boh. 4600 adm.

(Nález ze dne 9. dubna 1925 č. 778.)

Věc: Josef P. v H. proti ministerstvu školství a národní osvěty o přípustnost rekursu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Vynesením předsednictva mor. zšr-y z 11. dubna 1924 bylo podle § 20 zák. z 27. listopadu 1905 č. 4 mor. z. z. ex 1906 nařízeno vyloučení st-lových dětí Cecilie a Františky P. z německé obecné školy v H. a přikázání těchto dítek příslušným školám českým.

Z tohoto rozhodnutí podal »za stěžovatele« advokát Dr. Osvald T. v Olomouci odvolání, podepsané jediné Drem T.; není k němu přiložen mocný list st-lův, a není v odvolání tvrzeno, že by tento mocný list byl podání připojen.

Žal. úřad nař. rozhodnutím odvolání zamítl jakožto nepřipustné z důvodu, že nebyla prokázána v daném případě legitimace k stížnosti.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami: — — —¹⁾

Č. 4602.

Pozemková reforma: O kompetenci ve věci vnuceného pachtu.

(Nález ze dne 9. dubna 1925 č. 7069.)

Věc: Klára hraběnka Ž. v Š. (adv. Dr. Lad. Klumpar z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu o přiděl půdy dle § 63 příd. zákona.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním dne 6. září 1922 žádala správa velkostatku Š., aby vnucený pacht na velkostatku tom ve výměře 505 kj. 924 sáhů byl přiměřeně snížen, hledíc k ustanovení § 63 příd. zák. — —

Výměrem ze dne 23. října 1922 odepřela obvodová úřadovna žádosti té vyhověti. — — —

Nař. výměrem žal. úřad stížnosti st-lčině nevyhověl proto, že — jak st-lka sama tvrdí — upustila od podání opravných prostředků proti rozhodnutím obvodové úřadovny v Užhorodě o provedení vnucených pachtů, předpokládajíc, že stpů podle uzavřené dohody sníží pachtovní dobu na dva roky, což úřad skutečně učinil výměrem z 9. února 1921.

¹⁾ Důvody obdobně jako při Boh. 4600 adm.

Z tohoto ujednání vznikl vlastníku velkostatku Š. smluvní závazek na prospěch vnucených pachtýřů, aby jim ponechal propachtované pozemky na dále v pachtu na dobu dvou let. Podle zákona z 13. července 1922 č. 214 Sb. prodlužuje se uzavřený pacht na základě § 63 příd. zák. na dobu kratší než šest let, na další pachtovní dobu, až od úhrnné doby šesti let. Zákon ten váže vlastníka i stpů, který nemůže rušiti po zákonu nabytá práva vnucených pachtýřů na prodloužení doby pachtovní.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost namítá v podstatě, že žal. úřad neprávem odepřel st-lčinně žádosti vyhověti, neboť pachtovní poměr, jehož se žal. úřad dovolává, nebyl pravoplatně založen, tedy vůbec neexistuje, a že nelze proto mluvit o porušení práv vnucených pachtýřů.

Námítku tu neshledal nss důvodnou.

St-lka domáhala se v řízení správním opatření žal. úřadu ve příčině ustanovení, kolik půdy, a eventuálně i komu má býti nadále jako vnucený pacht přiděleno. K takovému opatření nebyl však žal. úřad více příslušný, ježto jeho pravomoc k tomu podle § 63 příd. zák. a vl. nař. ze 17. prosince 1920 č. 665 Sb. pominula koncem roku 1921. Odepřel-li tedy žal. úřad žádané opatření učiniti, nezasáhl tím nijak do práv st-lčinných.

Žal. úřad neodůvodnil ovšem svůj výrok poukazem na svoji nepřislušnost, nýbrž tím, že prý nemůže zasahovati do práv pachtýřů na prodloužení pachtů, jichž nabyli podle zák. ze 13. července 1922 č. 214 Sb., čemuž stížnost, popírajíc pravoplatný základ původního pachtu, odporuje. O otázce té mohl by zajisté judikovati jen řádný soud, neboť funkce stpů-u podle § 63 příd. zák. spočívala jen v dosazení vnucených pachtýřů a stanovení podmínek vnuceného pachtu jednou pro vždy (srv. § 2 cit. zák. 214/22). Avšak tomuto výroku žal. úřadu nelze tu přikládati povahu rozhodnutí, nýbrž pouhého odůvodnění, jež nss pouze jako takové nemůže činiti předmětem své kognice.

Třeba tedy žal. úřad v důvodech svého rozhodnutí vycházel z nesprávného stanoviska, proč nemůže učiniti opatření, st-lkou žádaného, přece odepření samo, jež jediné pokládáti jest za rozhodnutí žal. úřadu, a jež jest stížností bráno v odpor, jest podle toho, co shora uvedeno, v souhlasu se zákonem a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4603.

Učitelstvo: * Jmenování definitivním státním učitelem na státní lidové škole na Slovensku není provedeno, dokud nebyl osobě, o níž jde, doručen dekret jmenovací.

(Nález ze dne 9. dubna 1925 č. 7074.)

Věc: Alžběta N. v Š. proti ministerstvu školství a národní osvěty (min. rada Kam. Buzek) o zrušení jmenování definitivní učitelkou.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.